

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 13.

Den 1. April 1868.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præf. B. Young
i det gamle Tabernakel i Store Saltføststad den 3die Novebr. 1867.

(Fra „Deseret News.“)

I Begyndelsen af mine Bemærkninger vil jeg optage et Punkt, om hvilket der er blevet talt en heel Deel baade fra Prædikestolen og i Kækelovnskrogen. Det er nemlig med Hensyn til Herrens Land, der tilkjendegiver Guds Willie for hans Born. Det er upaatvibileligt, at den, som lever overensstemmende med de Aabenbaringer, som ere blevne givne til Guds Folk, har Herrens Land til at veilede sig angaaende Udførelsen af sine Pligter baade i timelig og aandelig Henseende. Jeg er imidstid overtydet om, at vi med Hensyn til dette Punkt ikke leve saaledes, som vi burde. Hvis dette er sandt, er det nødvendigt, at vi tjene Gud ved at vise en større Nidkærhed for at leve efter vor Religion og ved en fuldkommen Netskaffenhed og Oprigtighed imod hverandre indbyrdes, paadet vi ikke skalde blive lige-gylbige i Udførelsen af vores Pligter, men trofaste mod Gud og Sandheden. Er det Folk, der faldes Sidste-Dages Hellige,

retsfærdiggjort for ham i enhver Henseende, hvis det ikke i alle Dele lever efter Guds Sons Evangelium? Nei, visselig ikke. Dersom vi ikke stedse øve Tro paa den Herre Jesum Christum ved at holde hans Besalinger og bevare hans Land, hvorledes kunne vi da forståe for os selv, naar Herren taler til os formedelst sine Ejenere, som han har stillet til at lede os? En af Brødrene bemærkede her i Morges, at han aldrig prøvede paa at udføre nogen Pligt, der krævedes af ham, medmindre Landen forud vidnede for ham, at han vilde være retsfærdiggjort ved at udføre den. Nu, lad mig spørge: Hvor Mange er der vel iblandt Eder, som formedelst Landens Vidnesbyrd vide, at Herren har tilhvisset sine Ejenere angaaende Nidvendigheden af, at hans Folk holder Viisdomsordet? Nogle iagttagte det og sige, at det er ret at gjøre det, fordi deres Præsident siger det, men hvor Mange have vel erholdt et saadant Vidnesbyrd

for sig selv om, at det er Guds Billie? Utter, hvor Mange gives der, som formedelst Åabenbarelsens Land vide, at det er deres Pligt at bidrage af de Midler, som Herren har givet dem, til at hjælpe de fattige Sidste-Dages Hellige fra Europa? Mange have rimeligiis modtaget Landens Bidnessbyrd om, at det er deres Pligt, men Halvparten af Samfundet er maastee ikke kommet til en saadan Overbeviisning. Er det nu deres Pligt, der ikke have levet saaledes, at de kunne være i Besiddelse af Åabenbarelsens Land, ligesom Andre ere, at udføre den samme Kjærligheds- og Veldædighedsgjerning som de, der formedelst Landens Veiledning have faaet et Bidnessbyrd for sig selv om at det er ret? Vi troe, det er. Jeg erindrer, at da de Åabenbaringer, som Herren havde givet sin Djener Joseph, vare blevne strevne og kom ud iblandt de Hellige, pleiede dei ikke at være een af halvtreds iblandt Kirkens Medlemmer, som kunde sige, at han formedelst den Herres Jesu Christi Veiledning vidste, at de vare fra Herren, men de maatte bede og øve Tro for at kunne annullere dem, og i enkelte Tilfælde faldt Nogle fra paa Grund af de Åabenbaringer, som vare blevne givne. Dette var saaledes Tilfældet, den gang Synet blev givet ved Joseph Smith og Sidney Rigdon.

Dengang var der ikke saa mange Medlemmer i hele Kirken, som der nu er i denne Forsamling. Mange forsagede Troen, da Herren åabenbarede for Joseph Smith og Sidney Rigdon, ligesom han havde gjort for de gamle Apostler, at Alle vilde blive frelste, med Undtagelse af dem, der have syndet til Doden, om hvilken Synd Apostelen Johannes siger: „For den siger jeg ikke, at I skulle bede.“ Jeg bad og overveiede dette Kærdoms-punkt for mig selv, og det Samme gjorde Andre. Jeg kom til den Overbeviisning,

at naarsomhelst Joseph fik en Åabenbaring angaaende en eller anden Pligt, som de Hellige havde at udføre, var det deres Privilegium at tage fat med al deres Magt enten i Fællestab eller hver for sig. Jeg ventede ikke indtil Landens Bidnessbyrd kom til mig, da jeg troede, at Propheten vidste mere end jeg, at Herren talede gjennem ham, og at han kunde gjøre, som han fandt for godt med at tale til mig. Dette er et vigtigt Punkt, og jeg vil sige Eder, hvad der er ret, og hvad der er de Sidste-Dages Helliges Pligt: Hvad de ikke ved uomstadelige Beviser kunne godtgjøre, at det ikke er Herrens Ord, som tales gjennem Præsidenten, have de ingen Ret til at tove et Dileblik med at udføre de Pligter, der udfræves af dem. Dette er Maaden, hvorpaa jeg opfatter Åabenbaring. Det er et Privilegium, som tilkommer de Sidste-Dages Hellige, at kjende og forstaae Guds Billie angaaende dem selv, ja endog den ugrundelige Verden har Ret dertil. Herrens Land bærer Bidnessbyrd for alle Mennesker i Forhold til den Tro, Oprigtighed og Ædmighed, der findes saavel hos Tilhørerne som hos den, der taler. Landens Bidnessbyrd hos dem beroer for en stor Deel herpaa. Det er imidlertid vanskeligt for Menneskene at forstaae dette. Den Kundstab, vi ere i Besiddelse af, er fra vor Fader eg Gud. Spiren til enhver Egenstab, som findes hos ham, er nedlagt hos hans Born, og det er deres Pligt at uddanne og udville disse Egenstabber. Derfor er det folgelig af den yderste Vigtighed, at vi noie iagttagte enhver Besaling, der gives os fra himmelnen, paadet vi desio bedre kunde lære at kjende Guds Billie med Hensyn til os og vores Pligter. Hvad vi leve saaledes, at vi kunne være i Besiddelse af Åabenbarelsens Land, ville vi kunne kjende os selv og dem, vi præsidere over.

Personen de Hellige altid ville være beredte og bedebonne til at annehmen Herrens Ord, kan det blive dem givet. En Eldste kan fremsette Sandheden philosophist, og Herren kan tænde Christi Lys hos dem, der høre ham, saa at de see, forstaae og føle sig overbeviste om, at det er ret, hvad han taler, og alligevel kan en saadan Eldste selv være blottet for Aabenbarelsens Land. Derimod kan en Mand prædike for Tilhørere, hvis Øren ere tillufte og hvis Hjerter ere forhærdede, saa at de ere uimodtagelige for al Overbevisning og ville ikke troe Evangeliet, og dog kan den, som bærer Vidnesbyrd for dem, være fuld af Guds Kraft. Vi ville for Egemæl antage, at der var En eller Ander, som vilde erklære, at han ikke kunde udfore denne eller hin Pligt, undtagen han sit et Vidnesbyrd for sig selv om, at Herren virkelig krævede, at han skulle udfore den. Af hvilken Grund kan en Saadan have nogen Ret til at nære Twivl om Noget, som Guds bemyndigede Ejendom paa Jordens kræver i Herrens Navn. Har han virkelig en saadan Ret? Nei, visselig ikke. Han er ikke paa nogen Maade berettiget til at afgjøre, om det, der kræves af ham, er ret eller urigtigt, eller til at gjøre Indvendinger mod det, som Herren fordrer gjennem sine Ejendomme. Det er hans Pligt at adlyde, enten Herrens Land giver ham noget Vidnesbyrd desangaaende eller ikke. Naar der fordras, at der skal hentes saa og saa mange Læs Klippeblølle til Templet, ber da Enhver vente, indtil han saaer en Aabenbaring for sig selv med Hensyn til, om det er ret, at han gjor det eller ikke? Eller er det ret, at Alle auerkjende det som et Kald fra Herren og derfor sieblikkelig og med Beredvillighed adlyde Opsordningen? Da vi anmodede Brodrene om at bygge det nye Tabernakel, ventede de da paa at saae en Aaben-

baring for sig selv, forend de begyndte paa Arbeidet? Nei, men naar de, medens de vare ifærd med dette Foretagende, knælede ned for at bede til Herren, var hans Land hos dem og vidnede for dem samt retsfærdiggjorde deres Handlemæde, og saaledes vil det være med Alt, hvad der kræves af de Hellige, hvis de udfore det med Tro til Gud. Vor elstelige Broder talte ikke saaledes, som han meente. Det var ligefrem hans Mening, at naarfemhelt der fordras Noget af dette Folk, har Enhver Ret til at saae et Vidnesbyrd for sig selv om, at det er fra Gud. Dette er, hvad jeg mener, og det Samme meente min Broder, som talte imorges.

Jeg onster nu at sige nogle saa Ord til Bisstopperne. Det er en almindelig Talemaade, at „saaledes som det er med Præsten, saaledes er det ogsaa med hans Menighed.“ Jeg vil forandre dette Udtalelse lidt, og sige, at som vores Bisstopper ere, ere ogsaa de Hellige. Vi have talt meget til dem med Hensyn til at opträgge Forraad, saa at det kunde være nogle Åar for dem. Dette er vor Pligt nu, og har været det i flere Åar. Hvor mange af vores Bisstopper have oplagt Forraad for eet, to eller syv Åar. Der gives maastee nogle saa Bisstopper, som have opbevaret deres Kornvarer, saa at de have det Nødvendige til deres Familer for et Åars Tid, men Majoriteten iblandt dem har derimod ikke gjort det. De Hellige see hen til deres Bisstoppers Egemæl, eller skalde idetmindste gjøre det. Enhver Bisshop skalde vise et følgeværdigt Egemæl for dem, han er sat til at præsidere over. Hvis Bisstoppen i et Distrikt opbevarer Hvede, saa at han har Tilstrækkeligt til sin Familie for eet, to eller syv Åar, eller han opträgger saa Meget, som han muligvis kan, ville ogsaa hans Naboeer rundt omkring ham gjøre det Samme; de ville ligesom han see at aae Kornbinger i stand eg-

prove paa at faae dem syldte. Jeg behøver imidlertid ikke at tale meget herom. I kunne maaſſee ville spørge, om jeg har oplagt nogen Hvede. Ja, det har jeg gjort hele Tiden. Jeg har tildeels selv forſhynt Tiendecontoiret her med det Meel, der er blevet uddeelt som Betaling til dem, der have arbeidet paa det nye Tabernakel, og jeg agter fremdeles at gjøre det. Jeg har faa Mange at føde, at det ikke kan ventes, at jeg kan sammenspare Meget, men jeg har dog Nok til min Familie for flere Åar.

Jeg ønsker nu at tale lidt om det, som blev sagt i Eftermiddag med Hensyn til dette Folks Oplysning. Jeg tænker ofte paa denne Sag. Vore Fjender sige, at de Sidste-Dages Hellige ere et ubidende Folk. Jeg vil spørge, om noget Land i hele Christenheden kan opvise en Nation, der, naar man tager Omstændighederne i Betragtning, er bedre oplyst i de forskjellige Videnskabsgrene end de Hellige, som et Folk betragtet. Mange af dem ere blevne bragte ud fra Fattigdom og ere blevne satte i gunstige Omstændigheder her imellem disse Øer, hvor de ere blevne lært at erhverve sig deres Ophold og at ernære sig paa en høderlig Maade. Hvor Meget forſtaae I, der leve ude iblandt Nationerne? Kunne I gjøre et Øgestaſt? „Ja,“ og vi kunne det Samme, og vi kunne ogsaa smede en Øye og sætte paa det; ligeledes forſtaae vi at bruge den. Kunne vi forſærđige en Plov? Ja, og vi kunne bruge den ligesaa godt som noget andet Folk paa hele Jorden. Vi kunne selv forſærđige alle vore Agerdyrkningssredſtaber og forſtaae at bruge dem. Vi kunne forſærđige en Dampmaskine og vide, hvortil og hvorledes vi skulle anvende den. Vi kunne lede Lynden og bruge den til vor Tjeneste, efterat Franklin har viist os, hvorledes det kan skee, og Nutidens Naturlyndige ere ligesaa af-

hengige af hans Opdagelser, som vi ere. Vi hjende alle de Forbebringer, der ere gjorte i Kunſter og Videnskaber, og vi forſtaae at benytte dem til vor Fordeel. Vi kunne lave Sko og Støvler til Arbeideren paa Marsken og til den fine Dame i fin Storhue, og vi forſtaae at tilberede Læderet dertil ligesaa godt som Andre. Vi kunne læse Bibelen og forſtaae den, og vores Sproggrandstere kunne udgive Ordbøger. Hvor ere vi faa mere ubidende end Andre? Vi have duelige Haandværkere, gode Philosopher, gode Astronomer, gode Mathematisere, duelige Architelter, gode Theologer, gode Historikere, gode Talere og flinke Skolelærere, og vi kunne bede en god Ven samt holde en god Prædiken. Vi kunne forſærđige Toier og sye Klæder deraf; vi kunne ernære os selv — vi forſtaae at beskytte os, og vi bede ikke Nogen uden Gud, vor himmelfte Gader, om at hjælpe os. Hvor ere vi da faa ubidende, som Nogle ville have os til at være? Vi kunne bygge Huse og selv forſærđige vores Möbler; vi kunne anlægge Frugt- og Urtehaver samt forſtaae at plante Biingaarde. Vi forſtaae at dyrke alle Slags Planter, Frugter og Kornarter, som kunne trives under denne Bredegrad. Hvor bestaaer altsaa vor Ubidenhed?

Vi ere maaſſee ikke faa finne til at bruge en Masse smulke, intetfigende Talemaader, som Mange iblandt de ørverdige Kirkelærere ude iblandt Nationerne. De tale en heel Deel om det nye Jerusalem og dets med Guld brolagte Gader — samt om at komme i Guds Nærverrelſe for at synde Psalmer gjennem al Ewigheit, men naar Nogen indtrængende spørger dem, hvor vi skulle gaae hen, naar vi forlaade denne Jord, kunne de ikke sige det. Hvis I ville spørge dem, hvad vi skulle beſtjæftige os med i den tilkommende Verden, efterat vi have fuldendt dette Jordliv, ville de vise, at de ere i et

ligesaa stort Mørke i denne Henseende. Vi kunne spørge dem, hvor Gud er, og de vide det ikke. De sige, at han er i Himmelten, men hvor er denne Himmel? De vide det ikke. Om Vi spørge dem, hvorledes han seer ud, vide de heller ikke dette. Nogle gaae saavidt, at de sige, at han voer udenfor Grænderne af Tid og Rum, hvor han sidder paa en immateriel Throne, estersom han selv er et Væsen uden nogen legemlig Stikkelse. Den religiose Verden har mangfoldige Meninger med Hensyn til Gud og hans Opholdssted. Vi kunne belære Verden angaaende disse Punkter. Hvor ere vi saa uvidende? Vi kunne Geographi og Historie og ere befjendte med Nationernes Love, Stikke og Sædvaner. Vore Astronomer bestriue Himmelens Geographi for os, og maa-ler Afstanden mellem Jorden og Solen samt Maanen og Planeterne. Vi have saa megen Oplysning, at vi kunne anstille Betragtninger over alle disse Guds Værker, og formedelst Abenbaring have vi en tilforladelig Kundstab om Himmelens Undere. Hvor ere vi nu mere uvidende end andre Mennesker? Er det,

fordi vi troe Bibelen, der siger, at vi ere stafte i Guds Billede, at han har Øren til at høre vore Bonner, Øine til at see sine Hænders Værk, en udrakt Arm til at forsvarer sit Folk, og at han vil vise den for at tugte Jordens ugodelige Manner? Hvor bestaaer altsaa vor Uvidenhed? Vi hjende Lovene for det huuslige Liv og det borgerlige Samfund; vi kunne opføre os som Mennesker med sund Forstand og som det sommer sig for et dannede Folk og Christne; vi hjende Naturvidenskaberne og Lægekunsten samt ere vel vidende om Tomheden i Verdens Philosophi. Hvis det, vi ere især med, er et Beviis paa, at vi ere uvidende, saa lader os fremdeles vedblive at være det og stride fremad paa den Bane, der leder os til den sande og fuldkomne Kundstab, som Verden kalder Uvidenhed.

Lad mig sige Eder, at det er en bydende Pligt for os at yde Noget af vore timelige Midler for at hjælpe vore fattige Brødre og Søstre i de gamle Lande hid til vort Hjem. Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Skitser fra Mormons Bog.

(Fra „Millennial Star“)

De syv Propheter af Jakobs Huus.

Gjennem hele Guds Riges Historie findes nu meget saa Egempler paa, at en Prophet har haft den Lykke, at hans Prestedommes Nøgler ere forblevne i hans Familie gjennem flere paafølgende Generationer, men i de fleste Tilfælde, der næsten kunne betragtes som en staende Regel, see vi, at Faderens Myndighed er

bleven overdraget til en Aanden istedetfor til hans Son, hvilket vi ogsaa finde et Exempel paa med Joseph Smith, den sidste Uddelings store Prophet. Dette er ikke stætt, fordi alle disse store Mænds Sønner have været ugodelige, ligesom en Hophni og Phinehas, men fordi Herren uddeles sine Gaver til hvem han vil, og

fordi han kalder Mænd til sine Djenere efter sin egen vise Maadslutning, hvilken vi stakkels Dodelige ikke kunne satte i denne vor Silværelse.

Hvor Meget der end er blevet sagt til Propheten Jakobs Noes, er der dog ikke Noget, som overtræffes af det Minde hans Son har sat over ham; det overgaaer det sjønneste Mausoleum, som nogensinde er blevet opreist over nogen Konge paa hele Jorden: „Teg veed, at min Fader var en retstaffen Mand, thi han oplærte mig i sit Sprog, ligesom ogsaa i Herrens Tugt og Formaning.“ Med dette Vidnesbyrd begynder hans Son Enos sin Optegnelse, og foruden at han derved giver et sjont Exempel paa sin sonlige Taknemmelighed, viser han ogsaa, at han satte Priis paa en god Opdragelse, hvilken for ham allerede i og før sig selv var et tilstrækkeligt Bewiis paa, at hans Fader var en retstaffen Mand. Maatte enhver Son i Israel kunne aflagge et lignende Vidnesbyrd ved sin Faders Grav, som det Enos aflagde om Jakob.

Omendsjordt han var en Prophets Son og Eftertræder — omendsjordt han var blevet opdragen i Herrens Frygt og uden Tvivl for længe siden havde adlydt alle Evangeliets Fordringer, sogte han dog formedest alvorlig og ydmig Bon at staae i det Forhold til sin Skaber, uden hvilket ingen Dobelig med Tryghed kan stride fremad paa Livets Bane og opfylde sin Bestemmelse her paa Jorden. Han er den Förste, som i sine Optegnelser forud har strevet om Nephiternes fuldkomne Udryddelse, og endelig om Pladernes Fremkomst som et Vidnesbyrd for tilmende Slægter.

De Optegnelser, som vi have ester Goram, Omni, Amarom, Chemish og Abinadom, give os uagtet deres Kortfattethed et tydeligt Begreb om de Uroligheder, der sandt Sted mellem Nephি-

terne og deres fjender. Ligeledes underrette de os om, at mange Propheter iblandt Folket bestræbte sig for at bevare det i Guds frygt og formanedet det alvorligt og indtrængende til at holde hans Bud.

Men Amalecki, Abinadoms Son, er imidlertid lidt udsvrigere i sine Skrifter, hvorvel han ved samme viser, at den brændende Midkjærhed, som havde besælet Nephi, Jakob og Enos, var astagen hos ham; dog have vi ham at takke for Beretningen om en stor Forandring, der i hans Tid sandt Sted med den Deel iblandt Nephiterne, som onsfede at blive ledet af Præstedommet. Det synes, at en vis Prophet iblandt dem, ved Navn Mosiah, ifolge en Abenbaring flygtede tilsigemed Alle, der onsfede at adlyde Guds Ros. Det træf paa et andet Folk, som ogsaa uledebede dets Herkomst fra Forfædre, der havde forladt Jerusalem paa samme Tid som Lehi og hans Rejsegæller, og vare blevne ledede paa en lignende Maade som de, samt havde nedsat sig paa et Sted paa det vestlige Continent, hvilket de kaldte Baraheuila.

Da Mosiah af disse to nu forenede Nationer var blevet valgt til deres fælles Konge, lod han dem ikke alene blive underviste i hans eget Sprog og optegnede deres Historie, der hidindtil blot var opbevaret ved mundtlige Sagn, men formedest Guds Kraft oversatte han ogsaa Indstristen paa en stor Steen. Denne Indstrift indehylde en Beretning om en vis Coriantumur, som i nogen Tid havde levet iblandt Baraheuillas Folk og var den Sidstlevende af en trede Nation, hvis Forfædre vare emigerede til Amerika efter Ædelæggelsen af Babylons Taarn. Det synes, at Lamaniterne snart maatte være komne paa Spor efter deres Arbejdfjender, thi vi see dem etter i Kamp mod Nephiterne i deres nye Hjem, omendsjordt de kun havde ringe Held med sig.

Det har altid været og vil stedse blive tilfældet, at misfornsiede og ørgjerrigeander ikke ville lade sig lede, men ønske at handle paa deres eget Ansvar overimod Herrens Willie og hans Ejeneres Raad. Saaledes finde vi henimod Slutningen af Amaleckis Optegnelse, at Expeditioner to forskellige Gange begav sig paa Veien mod Nord til deres forrige Hjem, men Enden blev i begge Tilfælde som sædvanlig.

Henimod sit Livs Aften overlevede Amalecki Tøvlerne til Kong Benjamin, og det lys, som havde straalet i Jakobs Familie, men hvilket igjennem de sidste Slægtled bestandig var blevet mattere og mattere, opklaredes endnu engang, men udslukkedes for evigt, da Amalecki, den sidste af de syv Propheter af Jacobs Huns, gik bort fra denne Skueplads.

Mormons Expedition.

Efterat Kong Benjamin havde trukket sig tilbage fra Thronen og sit Embete som Overpræst, levede han endnu i tre Aar, og havde den Glæde at see sin ædle Sen Mosiah den Anden betræde den samme Vei, som han selv havde fulgt i en saa lang Tid, og der siges endog, at den unge Konge dyrkede Jorden med sine egne Hænder — deels for ikke at være sit Folk til Byrde og deels for at vise et folgeværdigt Exempel for Andre.

At Folket i Barahenila imidlertid ikke havde forglemt dem, som i Amaleckis sidste Dage varre dragne ud for at opsoe deres forrige Hjem, og at endog nogle usæde Rygter om at de fremdeles stulde være ilive, havde naaet deres Stad, fremgaer deraf, at Mosiah den Anden gav sit Samtykke til at der assendtes en Afdeling paa segten Mand under Anbefal af en vis Ammon, en af Baralemias Efterkommere. Navnet Barahemla synes dog ikke at have været noget Menneskenavn, men har sandsynligvis kun været en Titel, der har været tillagt Høddingen, saaledes som vi kunne se, det var Skil og Brug iblandt Lamaniterne, der før Exempel kaldte deres Høddinger Laman, eller iblandt Egypterne, som kaldte deres Konger Pharao.

Mosiah den Andens Optegnelse indeholder en Beretning om, hvorledes hin Afdeling naaede en Hoi Nord for Landet Shilom, fra hvilket Sted Ammon med kun nogle saa Andre begav sig ned paa Sletterne for at recognoscere.

Den Klage, som man undertiden hører, fordi Mormons Bog ikke er udforgere med Hensyn til den geographiske Beskrivelse over de Lande, hvor de forskellige Begivenheder have fundet Sted, saa at man i vores Dage lettere kunde gjenfjende dem, er vel ikke ganzte ugrundet, men naar vi tage i Betragtning, at det ikke har været 'Forsatternes Hensigt at overcælte Esterlægten en fuldstændig Historie efter Nutidens Fordringer, og vi tillige komme ihu, at ogsaa Bibelen paa mange Steder er ufuldkommen i topographisk og etymologisk Henseende, kunne vi ikke indsee, at der er nogen Rimelighed i at fremstille dette som et Beviis imod Mormons Bogs guddommelige Troværdighed, saaledes som flere af dens Modstandere have forsøgt at gjøre.

Den beklagelige Tilstand, i hvilken Ammon træf dem, der varre dragne ud for at opsoe deres Forsædres Land, og blandt hvilke ogsaa en af Amaleckis Brø-

dre befandt sig, er et nyt Beviis paa, hvor daarlige de Beregninger ere, som Mennestene gjøre, naar de afvige fra den Hellig-Aands Veiledning, og den Omstændighed, at Hövdingen i Shilom, Limhi, fæstede Ammon og hans Reisefæller i Fængsel samt satte dem i Lanter, blot fordi han træf dem udenfor hans Stad og desaarsag antog dem for Speidere fra hans Djende Noah, medens han selv var ude paa en Recognoscerings-Expedition, giver os et klart Begreb om den Misstroitsched og det Anarki, som herskede iblandt disse Mennester. Den Glæde, de lagde for Dagen, da de opdagede deres Fejttagelse og fandt Venner, som de saalænge havde længedes efter, viser noksom, at de bittert maae have angret, at de havde forladt deres Førstædres Land.

Limhis Tale til sine Undersætter viser os imidlertid, at de havde bevaret et svagt Glint af Evangeliets Lys iblandt sig, og at Herren i sin Barmhjertighed endog havde givet dem en Prophet for at see, om den Green, der selv havde stilt sig fra Trætet, kunde trives for sig selv og blomstre, men denne Guds Ejener maatte dele den samme Skjæbne, som alle Sandhedens Forkydere baade før og efter ham, og vi ville snart faae at see, at der ikke var andet Haab for dem, end at forenes med den gamle Stamme.

Øsøge deres Førstædres Sædvaner op-tegnede de paa Tavler, der nærmere ville blive omtalte i næste Afhandling, det, som havde tildraget sig under deres Ophold i Ørkenen, og de havde tillige fundet en Deel særdeles interessante Oldsager, bestaaende af 24 Guldtabler, der var opfylde med Hieroglypher — hvilke rimeligvis vare ganste usorstaalelige for dem — Brystplader, Vaaben osv. Men da de ikke havde Nøglen til at læse denne

Billedstrift og ei heller havde Nogen iblandt sig, der var i Besiddelse af Oversætter-gaven, henviste Ammon dem til hans Konge og Prophet, Mosiah den Anden, der havde Seerstenen, ved hvilket Middel han kunde læse og udtyde stjulte Ting.

Mormons Bogs advarende Røst fra Jordens lyder nu gennem Ammons Ord mod Alle, som formedelst deres egen Viisdom ville besatte sig med at afføre Fremtidens Hemmeligheder. Han fremhæver, at Herren ene og alene tildeler Propheten og Seeren denne Gave, paadet Mirakler kunde blive udførte formedelst Tro.

Ammon og de, der var med ham, forbleve saalænge iblandt Limhis Folk, at de havde tilstrækkelig Tid til at gjøre det bekjent med den Lære, som forkyndtes, og den Aand, der raadede i Barahemla, hvilket foraarsagede en gennemgribende Forandring med Hensyn til Follets Begreber og Ansuelser. Det, for hvilket en Abinadi havde udgydt sit Blod og en Alma opgivet som en haablos Sag, lykedes det disse dristige Eventyrere at udføre i en overordentlig kort Tid, idet de foreskillede deres forhenværende Landsmænd og deres Østerkommere de timelige Fordele, de kunde blive delagtige i ved at gjensorenes med det frie og lykkelige Folk i Barahemla. Mange onskede at blive døbte, hvilket Ammon imidlertid afslog, siensynlig tilskyndet dertil af Aanden, men han foreholdt dem Nødvendigheden af først at blive udfriede fra Lamaniternes Ag, og det er derfor ikke at undres over, at man snart fandt en Gideon, formedelst hvis Planer de fik Lejlighed til undvige fra deres Undertrykkere, og de Flygtende naaede lykkelig Barahemla under Ammons Unforsel, hvor de igjen blev optagne i deres gamle Stamme.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Journalistiken i Utah.

(Fra „Millennial Star.“)

„Mormonismen“ hensigter til Udbredelsen af alle nyttige Kundstabber, og det ikke alene i Henseende til den i Almindelighed saakaldte religiose, men ogsaa i Henseende til den Oplysning, som faldes verdslig. Strengt taget er der imidlertid iblandt de Hellige ikke nogen Forsjel med Hensyn til religiose og verdslige Kundstabber; for dem er enhver Sandhed guddommelig. De mathematiste Sandheder ereligesaavel fra Gud som de Lærdomspunkter, der meddeles formedest direkte Aabenbaring fra Himmelten, og det Samme er Tilsælvet med enhver Sandhed, hvor den end findes.

De Helliges Attraa efter at udbrede nyttige Kundstabber lægges for Dagen paa mange forskellige Maader. De talrige Folkeskoler, der ere blevne oprettede baade til Børns og Bognes Undervisning, — de mange Forelæsninger, som holdes iblandt dem over forskellige Emner, — deres Musiksforeninger, lærde Skoler osv. ere tilstrækkelige Beviser paa, at det er „Mormonismens“ Tendents at oplyse og forståe. Imidlertid er der ikke Noget, som tydeligere viser dette, end de Helliges Bestræbelser for at understøtte Pressen. Naar og hvorsomhelst deres Fjender have givet dem enkort Frist, have de altid udgivet et eller andet Tidsstrift til den evige og universale Sandheds Udbredelse. Hvorsomhelst de have opholdt sig saa længe, at de have havt Tid til at faae opført Skul til deres Familier, ere de omhyggeligen opbevarede Typer bragte frem midt under Pobelrasieret og de Forsøgelsler og Uddrivselser, som de have maattet udholde, — Pressen er bleven sat i Gang, og de have begyndt at udgive Skrifter for at oplyse Verden om Sandheden.

Nu for Tiden kan Utah rose sig af flere interessante og godt redigerede Tidsstrifter. Deseret News er det ældste Blad oppe mellem Klippebjergene, og Kirkens Organ. Oprindelig var det kun et Ugeblad, men det har sedse mere og mere vundet Publikums Bisaf, indtil det nu under Eldste George Q. Cannons duelige Redaktion er blevet til tre forskellige Blade: Deseret Evening News, Deseret Semi-Weekly og Deseret Weekly News. Semi-Weekly Telegraph og Salt Lake Daily Telegraph, der begge redigeres og udgives af Eldste T. B. H. Steenhouse, ere ogsaa meget yndede, underholdende og belærende, og ere meget udbredte i alle de forskellige Territorier i det store Vesten. The Juvenile Instructor, der redigeres og udgives af Eldste Q. Cannon og udkommer to Gange om Maaneden, er et illustreret Blad, der er til megen Nutte for de Helliges Børn, da dette Tidsstrift indeholder ypperlige Lærdomme i moralst og religios Henseende samt fremstiller historiske Exempler, der ere værdige at efterligne.

Man har i længere Tid i Utah følt Nodvendigheden af et Tidsstrift for Litteratur, Kunster og Videnskaber. Det glæder os at kunne meddele, at dette saa almindelige Ønske nu er blevet opfyldt, idet der er paabegyndt et Ugeblad under-

Navnet The Utah Magazine, som redigeres og udgives af Eldste G. L. C. Garrison, og hvorfra det første Numer blev trykt den 17de Januar. Vi ønske, at dette Foretagende maa lykkes, og haabe, at dette interessante Skrift vil faae en udstrakt Udbredelse, saa at de smudsige og usædelige Blade, som fra de forærvede Steder i Østen have fundet Veien op til Utah, kunde blive fortængte fra vort opblomstrende Territorium.

Ovennævnte Tidskrifter blive alle trykte i Saltfostaden. I flere af de Settlermenter, som ligge længst borte fra Staden, udkomme dessvunden stervne Blade. Disse ere alle sørdeles nyttige for de Steder, hvor de udgives, og vi haabe, at de med Tiden, eftersom Follemængden tiltager, ville komme til at blive til virkelige og trykte Aviser.

Vi have nu netop modtaget det første Numer af „Our Dixie Times,“ der redigeres og udgives af Eldste Joseph G. Johnson, og udkommer i St. George i Washington County. Vi ønske Broder Johnson til Lykke med denne hans nye Redaktionsvirksomhed. Disse Tillæg til Literaturen i Utah ere nye Beviser paa de Helliges Fremvæxt og Velstand samt paa deres intellektuelle Fremadstriden.

As Eldste George Goddards Brev vil det kunne sees, at i et Foredrag i Propheternes Skole anbefalede Præsident Young Indsørelsen af det phoniske Alphabet, og at der fattedes Beslutning om at tilveiebringe Typer og de nødvendige Materiale til Trykningen af Skolebøger og andre Værker, der ere nødvendige til Ungdommens Undervisning. Denne Forandring vil upaatvilelig forårsage en stor og gjennemgribende Revolution i de Helliges Literatur, og vil paa en kommende Dag blive af vigtige Folger for hele Verden.

Vor Tro og vore Ønsker ledsgage vore Brodre i alle deres Foretagender til de Helliges Vel og vore Medmenneskers Oplysning, og vi hilse med Glæde den sig nærmende Dag, da Morke, Bankundighed og Overtro skulle være banlyste fra denne Jord formedelst Sandhedens evige og hellige Lys, som udstraaler fra Guds Throne.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841.

(Fortsat fra Side 190.)

Nauvoolegionen indbefatter alle vores militaire Kræfter, hvilket vil sætte os i stand til at udføre hele vor Militairpligt for os selv, og saaledes ville vi undgaae den vigtigste Anledning til at komme i Splid og Strid med Verden og til at blive undertrykt af samme. Dette vil sætte os i stand til som et Folk at vise vor Hengivenhed for Staten og Folket ved at yde

vor Bisland, hvorfom helst den maatte udkræves, idet vi paa samme Tid vise, at vi underkaste os Landets Love og ere rede til enhver Tid til at gjøre, hvad vi kanne, for at sætte dem i Udbølelse.

„Staden Nauvoos Universitet“ vil sætte os i stand til at bibringe vores Born Kunstdstaber, Videnskabelighed og Kunst i forskjellige Retninger. Vi haabe, at denne

Institution vil blive et Lys for Verden, og at den vil udsprede Kundskaber, der saavel ville bidrage til det Almindeliges Bedste som til at gavne enkelte Individser. Universitetets Bestyrelse vil have Overopsynet med Alt, hvad der vedkommer den offentlige Undervisning, lige fra Almueskolerne og indtil de høieste Læreanstalter, og den vil foruge for, at der bliver indsat dygtige Lærere i enhver Bidenstabsgreen.

Denne Læreanstalt har alle de Forrettigheder som enhver anden Højskole her i Staten. Lovene for Universitetet og Legionen ere at betragte som et Tilsæg til Stadens Love, hvorved disse blive fuldstændige.

Herren har styret det saaledes, at vi ikke alene mode Velvillie hos dem, vi leve iblandt, hvilke glæde sig over at see os i Besiddelse af de Rettigheder, som tilkomme et frit Folk, men vi kunne ogsaa berette, at flere af de fornemste Mænd i Illinois have lyttet til den Lære, vi forkynde, og have været Troen lydige samt glæde sig i samme, og blandt disse er John C. Bennett, General-Quartermester i Illinois. Vi omtale ham først, da han netop under Forsolgelerne i Missouri blev besejret med de Krænkelser, vi paa Grund af vor Religion maatte lide, medens vi vare i Staten. Hans Medfølelse for os vakte, og hans Forbitrelse mod vore Forsolgere steg til det høieste formedelst de Grusomheder, som udøvedes mod os, og paa Grund af den skændige Krænkelse af Constitutionen og Lovene, som de gjorde sig skyldige i. Midt under deres Over for at tilintetgjøre Sandheden sendte han os et Brev, i hvilket han tilbød os sin Bistand for at udfrie os fra vores Fjenders Hænder og igjen at forstaffe os vore Rettigheder. Naar vi blot vilde udpege Maaden, hvorpaa dette kunde iværksættes, vilde han gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt i saa Henseende. Han

har været et Nedstab til at forstaffe os Sikkerhed og friet os fra de Forsolgeler, med hvilke vi have været hjemføgte af Authoriteterne i Missouri — samt fra de Fordringer, som de have stillet til os, ligesom han væsentlig har bidraget til vor Stads Privilegier, hvilke ville blive en stor Velsigelse for vojt Samfund.

Dr. Isaac Galland har ogsaa været en af vore Velgjørere. Han eier en Strækning Jord eiendom i Nærheden af vor Stad og tillige en betydelig Deel Stadslodder. Han aabnede baade sit Hjerte og sine Hænder for os, og da vi vare Fremmede, gav han os Husly og bod os velkommen, idet han delte sin Overflod med os og overlod os sit Baaningshuus, den pragtfuldeste Bygning i Omegnen, til Beboelse, og indstrænede sig selv til en liden, ubeqvem Bolig. Han folgte os sine store Landeiendomme paa meget rimelige Præmier og gav os lang Hestand ned Betalingen, paadet vi kunde blive i stand til at betale inden at sætte os i Forlegenhed, og siden har han modtaget Land som Betaling for det hele Beløb og har givet os Quittering for samme. Foruden det første Kjøb have vi ogsaa tilbyttet os Jord for vor Landeiendom i Missouri til et Beløb af fire findstyve tusinde Dollars. Han er det Nedstab, som Herren har brugt til at berede os et Hjem, da vi vare blevne drevne fra vores Arvelodder, idet han havde givet ham Raadighed over en saa vidt omfattende Strækning Land, ligesom han havde virket paa hans Hjerte, saa at han var villig til at bruge det, der var ham anbetroet, til at fremme Guds Hensigter. Da han er en Mand med udstrakte Kundskaber og store Talenter samt har opnået megen Berømmelse som Forfatter, har han helligt sine Evner og sin Indsydelse til vojt Forsvar.

Efterat han saaledes med Frej harde

arbeidet for vort Bel, gjorde han et noie Bekjendtslab med Mange iblandt vort Folk. Han kom til Overbeviisning om, at vi forsulges af samme Aarsag som de fordums Hellige, og efterat han havde undersøgt den Læree, vi forkynde, adlod han samme ved at lade sig dobe, og er nu blevne meddeelagtig i vore Kidelser, og „har valgt hellere at lide Ondt med Guds Folk end at have Syndens timelige Rydelse.“

Desuden ville vi anfore følgende Navne: General James Adams, Forhørssdommer i Sagamon County, Dr. Green fra Shelby County, R. D. Foster og Sidney Knowlton fra Hancock County og Dr. Knight fra Putnam County i Indiana; derhos have mange agtværdige og høitstaende Mænd i Samfundet samt næsten alle de gamle Beboere i Omegnen været paa vor Side. Vi omtale dette for at opmuntre de Hellige, og for at de kunde see, at de Forfolgelsær, vi have lidt i Missouri, kun have været en Indledning til Sandhedens og vor hellige Regions glimrende Seier.

Paa Grund af den veulige Forekommenhed, som Beboerne i Illinois saa samdrægtigen have viist imod os, — det særdeles Held, der har fulgt os her, — de Fordede, som dette Sted i enhver Henseende frembyder — og i Betragtning af Nødvendigheden af de Helliges Indsamling, ville vi indtrængende raade de Brodre, der glæde sig i Bions Belsærd og ønske, at dets Staver skulle blive styrkede og dets Snorer forlængede, at komme og forene sig med os i det herlige og op-hoiede Værk og sige med Nehemiaas: „Vi, hans Tjenere, ville staae op og bygge.“ Det kunde maaest neppe ansees for nødvendigt at lægge denne Sag saa alvorlig paa de Helliges Hjerter, da dens Bigtighed maa være indlysende for Enhver, men som Vægtene for Israels Huus og som

Hyrder for en Hjord, der er adsprent over hele Landet — og paa Grund af vor Mengstelighed for de Helliges timelige og evige Bel samt vort inderlige Ønske at fremme vor Guds Hensigter, hvortil vi ere blevne kaldte, sole vi os tilskyndede til at indskærpe dette Unliggende, og vi ville deraf alvorlig tilraade de Hellige at komme hid; dette er Herrens Ord og henhører til det store Sidste-Dages Værk. Det er sandt, Indsamlingen har hidindtil paa Grund af ugudelige Menneskers Ondstab været forbunden med de grusomste Forfolgelser og meest oprorende Scener, men vi haabe, at disse Trængelsdage nu ere forbi, og paa Grund af vor Statsregjerings Frisindethed haabe vi en Fred og Begunstigelse, som vi hidindtil ikke have erfaret siden Kirkens Oprættelse, og menneskelighiis at dominic funne vi ikke danne os noget Begreb om den Lykke, som venter os. Det er kun formedelt en fælles Samvirken og vore forenede Bestræbelser, at vi kunne udføre det Hverv, som er os anbetroet med Hensyn til det store Sidste-Dages Værk, hvilket vi ikke kunne, saalænge vi leve adsprede og fjernt fra hverandre, men hvis vi forene os for i Samdrægtighed at arbeide for at fremme Guds Hensigter, ville baade timelige og aandelige Belsignalser blive os tildeelte i et rigeligt Maal; derom kan der ikke være mere end een Menin“.

De store timelige og aandelige Belsignalser, som altid ere Folgen af Trofasthed og en eendrægtig Samvirken, kunne aldrig opnaaes, naar Alle arbeide hver for sig. Historien fra enhver foregaaende Tidsalder beviser noksom dette. Uden at tale om de timelige Belsignalser gives der ikke nogen anden Maade, hvorpaa de Hellige kunne blive frelste i de sidste Dage, hvilket de hellige Propheters Bidnesbyrd klarlig beviser, thi der er strevet: „De skulle komme fra Østen og samles fra

Vesten; Norden skal give hid, og Syden skal ikke holde tilbage. Guds Sønner skulle komme langfra, og hans Døtre fra Jordens Endre."

Tillige stemme alle Propheternes Bidnesbyrd overeens deri, at de Helliges Indsamling maa finde Sted, forend Herren kommer „for at tage Havn over de Ugulelige,” og „for at blive forherliget og beundret af dem, som adlyde hans Evangelium.” Den halvtredsfindstykkevende Psalme, første til femte Vers inklusive, beskriver denne store og majestætiske Begivenhed:

„Den sterke Gud, Gud Herren, har talet og kaldet Jorden fra Solens Opgang indtil dens Nedgang. Udaf Zion har Herrenaabnabaret den fuldkomne Skønhed. Vor Gud skal komme og ikke tie; en Ild for hans Ansigt skal fortære, og omkring ham stormer det saare. Han skal kalde ad Himmelnen ovenaf og ad Jorden for at domme sit Folk. Samler mig mine Hellige, som have gjort Pagt med mig formedelst Offer.”

Vi kunne anføre mange flere Skriftsteder, men da vi troe, at de Hellige ere godt bekjendte med samme, ville vi undlade at gjøre det.

Vi ønske, at de Hellige skulle forståa, at naar de komme hid, maae de ikke vente, at Alt er Fuldkommenhed, Sandrægtighed, Fred og Kjærlighed. Hvis de nære saadanne Tanker, ville de upaativbileg blive stussede, thi her ere Mennesker, ikke alene fra forskjellige Stater, men endog af forskjellige Nationaliteter, og omendfjordt de ere Sandhedens Sag hengivne, have de dog mange Traditioner og Foredomme at befjærpe, og folgelig udkræves der Lid, forend alt dette kan overvindes. Desuden gives der Mange, som snige sig ind her og sege at bringe Tvedragt, Splid og Had ind iblandt os for derved at slabe de Hellige. Dette maae vi finde os i, og det vil i en større eller mindre Grad ved-

blive saaledes, indtil „Loen bliver renset” og „Avnerne opbrændte.” De, som komme op til dette Sted, bør komme her med det faste Førsæt at ville holde Guds Bud, og ikke lade sig ansægte af det, som vi have omtalt, og da vil Alt være vel med dem; den himmelste Kundstab vil blive dem meddeelt, og til sidst ville de komme til at see Ansigt til Ansigt og glæde sig i den fulde Nydelse af den Herlighed, som er opbevaret for de Retfærdige.

For at opføre et Tempel for Herren vil der udsordres store Anstrengelser fra de Helliges Side, for at de kunde bygge et Huis, som kan blive antaget af den Almægtige, og i hvilket hans Magt og Herlighed kan vise sig. Derfor bør de, som ere beredvillige til at eposføre deres Lid, Talenter og Ejendom til Guds Riges Fremme og for Sandhedens Sag, byde deres Hjem og behagelige Opholdssteder Farvel for at hjælpe til med det store Sidste-Dages Værk og for at blive meddeelagtige i de Helliges Trængsler, paadet de til sidst kunde blive berlagtige i deres Seier.

Vi ønske ligeledes, at det skulde blive rigtig forstaet, at vi ikke ønske noget andet Privilegium end det, som tilkommer enhver af vore Medborgere, uanseet deres religiøse Anstuelser, og dersor ville vi sige til Alle, der ikke ere af den samme Tro som vi: Lad alle, der ønske det, komme hid og ned sætte sig paa dette Sted eller i Omegnen, og vi ville hilse dem velkommen som Medborgere og Venner, og vi ansee det ikke alene for en Pligt, men for et Privilegium at gjengjælde den Forekommenhed, som er blevet os bevist af vlgjorende og kjærlig sindede Borgere i Staten Illinois.

Joseph Smith. Sidney Rigdon.

Syrum Smith.

Kirkens Præsidentstab.

Nauvoo, den 15de Januar 1841.

Fredag den 15de.

Jeg publicerede følgende i „the Times and Seasons“: Eldste Orson Hyde og John C. Page ere blevne underrettede om, at Herren ikke er tilfreds med dem (i Særdeleshed med Hensyn til C. Page) og de ere blevne anmodede af det første Presidentskab om at påaftynne Neisen til deres Bestemmelsessted.

Søndag den 17de.

Eldste Brigham Young prædikede

i to Førsamlinger i Musikhallen i Liverpool.

Mandag den 18de.

Eldste B. Young og W. Richards begyndte en Revision af Mormons Bog og strev en Indholdsliste til den engelske Udgave.

Tirsdag den 29de debte Eldste Amos Fielding ni og tyve Personer ved Newcastle-upon-Tyne i England.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Norge. Fra Norge indløb fremdeles Meddelelser om store Ulykker, forårsagede ved Sneestred.

Sverige. Ifølge et Telegram fra Lehnstyrelsen i Wenersborg til den svenske Regjering er der den 15de f. M. udbrudt Arbeider-Uroligheder ved Trollhättan ved den Rosendals Fabrikers Aktieselskab tilhørende Papirsfabrik. Anledningen dertil var, at Aktieselskabet havde nedsat Løningerne. Klublokalet blev ilde tilret, og Forvalteren blev mishandlet. Der blev indledet Undersøgelse. 50 Mand af Westgötadahls Regiment blev samme Dag sendt dertil under Lieutenant Nylanders Commando.

Frankrig. En heftig Storm har den 8de f. M. raset i Paris og Omegn. Efter Moniteurens Meddelelser derom synes det at have været en sand Orkan. I Luxembourg-haven blev en stor Mængde Træer mere eller mindre bestridt, ja adstillede endog oprykede med Mode. Paa Boulevard St. Michel blev en Trillebor løftet over seg Hod i veiret og flynget saa voldsomt ned mod Jorden, at den knustes, og at den Mand, der kørte med den, fik Contusioner paa forskellige Steder af Legemet. Nedfaldende Tagsteen førtes undertiden tvers over Gaderne, og Mange kvæstedes deraf. Ikke saa Skilderhuse blæste om, og det Samme var paa Boulevard Prince-Eugene tilfældet med en Træbygning, i hvilken der blev forevist et Panorama. I Rue St. Lazare blev en Kubus af den voldsomme Blæst kastet til Jorden fra Bulken paa sin Vogn, og i Rue des Minimes faldt der en saadan Regn af Tagsteen, at saagodtsom samtlige vinduesruder knustes i flere Huse. Paa Seinen var der, som Moniteuren siger, en saa voldsom Tøgang, at man kunde have antaget Floden for en Arm af Havet.

Fra Paris strives til „Leipziger Zeitg.“: „Der er endnu bestandig megen Tale om den store militaire Virksomhed, som for Tiden hersker i hele Frankrig.

Banegaarden i Marseille har nu allerede i flere Maaneder været opfyldt med Kanoner og Kugler af enhver Art, som expederes til Toulon; samme stedssra assender der store Fouragesvorråd til Leiren ved Sathonay, og Krigsmateriel transportereres til Landes Nord- og Østgrænse. Der forsikres endvidere, at Regjeringen har taget Forholdsregler for at tilveiebringe den størst mulige Indførsel af udenlandst Korn. Alle de franske Krigshavne ere næsten oversyldte med Korn, saa at Frankrig i denne Henseende er sikret imod alle Eventualiteter."

I t a l i e n. Besuv har den 4de f. M. om Aftenen viist en pragtsuld Eruption. Store Lavastremme omgave Bjerget med et Idbelte og væltede sig ned imod Crocelle og Ginestre. Af Krateret opsteg Ild; ved Siden deraf syntes store Nogsooler at antyde en ny Uabning i Bjerget. Professor Palmieri vil have opdaget, at de vulcanste Eruptioner staar i et bestemt Forhold til Maanens forskellige Phaser.

A m e r i k a. I Megilo har man den 19de Februar opdaget et Mordattentat mod Suarez; flere Udlændinge og Officerer ere i denne Anledning arresterede. Det hedder, at Suarez vil afslægge et Besøg i Washington. — I la Union (Central-Amerika) har der fundet flere Jordskælv Sted. — Choleraen raser meget stærkt i Buenos Ayres og har ogsaa viist sig i Montevideo. — Paa St. Thomas vedvare Jordskælserne, og ligeledes forekommer endnu enkelte Tilfælde af Cholera.

I folge „Times“ er der i Venezuela forefaldet en ny Revolution, der girer et trosteløst Billed af Landets indre Forhold. Der var udbrudt et Mytteri i Armeen, og Folket havde adspillet sig i stridende Parter. Marshal Falcons Cabinet var oplost, Falcon selv forladt og hjælpeles flygtet til Caracas, og Krigsministeren havde med Skatkammerets Indhold, forsaavidt han havde funnet saae fat deri, samt med de saa Tropper, der vilde følge ham, flyndt sig ind i det Indre af Landet.

Blanding.

D e n n y e p r e u s s i s k e Granat-Riffel. I en Beretning til Times fra Berlin hedder det, at den afdøde Dreyxes sidste Opfindelse har været det nye Granatgevær, som skal omdeles til flere preussiske Fussleer-Regimenter. Dette Vaabens physiske og moralste Virkning skal overgaae Alt, hvad man hidtil har kjendt. Kuglen veier 88 Grammer, er 53 Millimeteres lang, huul og fyldt med en Krudtladning af $2\frac{1}{2}$ Grammers Vægt. Den exploderer med stor Sikkerhed, hvor den rammer, slinger sine Stumper i alle Retninger og skal anrette tre Gange saa megen Skade, som en sædvanlig Kugle. De nye Rifflers Caliber er 21 Millimeteres. — I samme Skrivelse til Times er der Tale om de riflede Bagladnings-Morterer, som ere foreslaaede af den preussiske Artillericommission. De ere $6\frac{1}{2}$ fod lange og kunne bringes til en Elevation af 75 Grader. Der forsikres, at de syde ligesaa sikker som de sædvanlige riflede Kanoner, hvorved de blive af største Betydning ved Beleiringer eller endnu mere i Kamp imod Vandserkibe, da Kuglen vil falde næsten lodret ned paa Dæklet.

Olien s Indvirkning paa hoi S. Capitainen paa et Ovaf-sangerstib skriver til „New York Herald“: Jeg har pløjet Søen i tyve Aar og i ti af disse været Skibsfører. I denne Tid har jeg to Gange frelst mit Skib ved at „olie Havet.“ Naar Capitainen paa et Skib ikke kan komme fri af en Storm, eller naar hans Skib uden at kunne seile maa kæmpe med Stormen, saa skal han, hvis han har Olie ombord, helde 2 a 3 Gallons ud over Skibets Side. Dette vil til Urvart stasle smult Vand, og han maa da vedblive langsomt at lade Olien dryppe. Saasnart Sørne komme i Berørelse med Olien, brydes de, og saalænge der flyder Olie for Skibet, har det smult Vand. I Aaret 1864 mistede jeg i den hæftigste Storm, som jeg nogensinde har oplevet, alle mine Seil og derpaa Roret, og jeg er overbevist om, at mit Skib ikke vilde have funnet holde sig over Vandet en Time, hvis jeg ikke havde haft Olie ombord. Fem Galloner Olie holdt ud for mig i 56 Timer, og dette frelste Skib, Ladning og Mandstab. Skibe af stor Drægtighed bør altid have to Jernbeholdere ombord paa 40 Galloner Stykset, en paa hver Side, og med Tappen indrettet saaledes, at man hurtigt kan faae Olien til at flyde ud deraf. Smaa Skibe have Nok af mindre Beholdere paa ti Galloner, og Skibsbaadene burde have Beholdere paa 5 Galloner, for at de, hvis Skibet stulde læntré eller brænde, ogsaa i Nedsfald kunde dæmpe Brænderne. Naar et Skib har saadanne Oliebeholdere ombord og en dygtig Capitain — en Mand, der hjælper Stormenes Love og forstaaer at styre sit Skib midt ud af Stormen — vil der ikke mere være Tale om, at et godt Fartsø kan synke tilssøs, og der vil da ikke mere gaae saamange Menneskeliv og saamange Millioner tabte.

Indhold.

Side.

Side.

Bemærkninger af Präf. Young	193.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	202.
Skiften fra Mormons Bog	197.	Nyheder	206.
Redaktionens Bemærkninger (Journalfestiken i Utah)	201.	Blandinger	207.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trækt hos F. C. Bording.